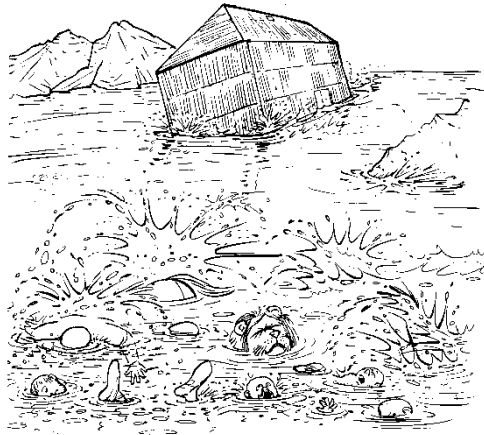

פרשת נח
כיתות א' - תשע"ה

"תלמוד תורה" כלל חסידי
מודיעין עילית

נח ובניו דואגים לחיות שבתבה

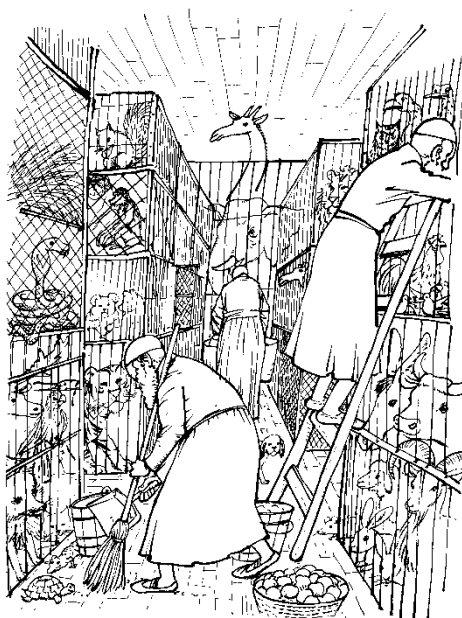
לפני שהביא הקדוש-ברוך-הוא את המבול לעולם, צוה
לנח לבנות תבה ולהכניס בה את אשתו ואת שלשת
בניו: את שם, את חם ואת יפת. יחד עם הנשים שלהם.

וגם מכל הבהמות, החיות והצפרים והרמשים שבעולם
צוה ה' להכניס עמו לתבה, וכן עשה.

לכל אחד הכין נח מקום מיוחד: לפילים - כלוב רחב
וגבה, לפרות - רפת, לעזים ולכבשים - דיר, לאריות,
לזאבים ולכל יתר החיות הטורפות - כלובים חזקים
מאד, כדי שלא יוכלו לצאת ולהזיק לבהמות, לצפרים
הכין קנים, ולעכברים וללטאות - כלובים קטנים.

וגם מזון הכין נח לכלם והניח אותם במחסנים שבתוך
התבה. לכל חיה בהמה ועוף הכין את האכל האהוב
עליהם: תבן וקש - לגמלים, עשבים וחציר - לצבאים
ולפרות, לסוסים ולחמורים - שעורים, לפילים - ענפי
עצים, וגרעינים וזרעונים לצפרים.

וכאשר

גברו

המים והתבה שטה על פניהם, התחילה עבודה רבה
לנח ולבניו. היה עליהם לטפל בכל החיות ולהגיש להן
את אכלן, לכל אחת מה שהיתה רגילה לאכל ובשעה
שהיתה רגילה: האריות, הנמרים והזאבים רצו לאכל

בַּלִּילָה. הַתְּרַנְּגָלוֹת וְהַצִּפְרִים - בַּיּוֹם. זֶה - בְּשָׁעָה אַחַת,
וְזֶה - בְּשָׁעָה שְׁתֵּים, שְׁלִישִׁי - בְּשִׁלֹּשׁ וְכָךְ הִלָּאָה, כָּל הַיּוֹם
וְכָל הַלִּילָה. רָצוּ נָח, שָׁם, חָם וַיִּפֹּת בְּלִי הָרַף לְהִגִּישׁ לְכָל
אֶחָד אֶת אֲכָלוֹ בָּעֵתוֹ. פְּעָמִים רַבּוֹת לֹא הִסְפִּיקוּ לֶאֱכֹל
וּלְנוּחַ בְּעֶצְמָם. כִּי אֵיךְ יַעֲזְבוּ אֶת הַחַיּוֹת הַמְּסֻכָּנוֹת,
שְׂאִינָן יְכוּלוֹת לַעֲזֹר לַעֲצֻמָּן, רַעְבוֹת וְצִמְאוֹת בְּכָל־וִבְיָהּ?

פַּעַם אַחַת קָרָה, שָׁנַח אַחַר לְהִבְיֵא אֶכֶל לְאַרְיָה. הִיָּה
הָאַרְיָה רָעַב וְנִרְגַּז מְאֹד וְשָׂאָג בְּקוֹל גָּדוֹל וְנוֹרָא. שָׁמַע נָח
וַנִּבְהֵל: "אָבוּי! הַלִּילָה עוֹד לֹא הֶאֱכַלְתִּי אֶת הָאַרְיָה!"

"רַץ נָח מֵהָר וְהִבְיֵא מִנֶּת בֶּשֶׁר לְאַרְיָה, אֲבָל הָאַרְיָה כָּעַס
כָּךְ עַד שֶׁהִכָּה אֶת נָח בְּכַפּוֹ הַגְּדוֹלָה וּפָצַע אוֹתוֹ. מֵאִז
הִיָּה נָח צוֹלֵעַ וְקָשָׁה הִיָּה לוֹ לָלֶכֶת.

אֲבָל בְּכָל זֹאת הַמִּשְׁיָךְ לְטַפֵּל בַּחַיּוֹת וּלְדַאֵג לָהֶן. וְאַפְלוּ
כִּאֲשֶׁר, נָח, שָׁם חָם וַיִּפֹּת הָיוּ עֵיפִים וְרַעֲבִים מְאֹד, לֹא
אָכְלוּ וְלֹא הִלְכוּ לִישֹׁן עַד שֶׁהֶאֱכִילוּ אֶת כָּל הַחַיּוֹת.

וְהִנֵּה הָיְתָה בַּתְּבָה חַיָּה אַחַת שָׁנַח לֹא יָדַע מָה הִיא
אוֹכֵלֶת. זֹאת הָיְתָה הַזִּקִּית (מִחֲלִיף צְבָעִים). יֹשְׁבָה
הַזִּקִּית בְּכָלוּבָה הַקָּטָן, הִסְתַּכְּלָה בָּנַח בְּעֵינֶיהָ עֲצוּבוֹת
וְלֹא יָדָעָה אֵיךְ לֹאמַר לוֹ מָה הִיא מְבַקֶּשֶׁת לֶאֱכֹל, מֵאִד
רַחֵם נָח עַל הַזִּקִּית, נָסָה לְהִגִּישׁ לָהּ עֲשָׂבִים וְגִרְעִינִים,
בֶּשֶׁר אוֹ פְּרוֹת, אֲבָל הַזִּקִּית נִשְׁאַרָה יּוֹשֶׁבֶת בַּמְּקוֹמָהּ, לֹא
זָזָה וְלֹא אָכְלָה וְכָבֵר חֲשַׁשׁ נָח שֶׁהַזִּקִּית תָּמוּת בְּרָעַב.

אָבֵל ה' עֲזָר לְדַקִּית כִּי רָצָה שְׂכָל הַחַיּוֹת תִּשְׁאָרְנָה
בְּחַיִּים.

יוֹם אֶחָד שׁוֹב עֹמֵד נָח אָצֵל הַדִּקְיָה וְחֹתֵךְ רִמּוֹן שָׂרָצָה
לְאוֹכְלוֹ כִּי לֹא הִסְפִּיק לְשִׁבְתָּ לַיָּד הַשְּׁלָחַן וּלְאָכֵל בְּמִנוּחָה.
בְּתוֹךְ הָרִמּוֹן הָיְתָה תוֹלַעַת.

נִפְלָה הַתוֹלַעַת לִפְנֵי הַדִּקְיָה - וְזוֹ מֵהֶרָה וְהוֹצִיָּאָה אֶת
לְשׁוֹנָה הָאֲרָכָה, הַדְּבִיקָה בָּהּ אֶת הַתוֹלַעַת וְאָכְלָה אוֹתָהּ.
שָׂמַח נָח וְאָמַר: תוֹלָעִים אֶת אוֹהֶבֶת לְאָכֵל? מַעֲכָשׁוֹ לֹא
יַחֲסֹר לָךְ מִזֶּן וּמֵאוֹתוֹ יוֹם הֵבִיא לָהּ תוֹלָעִים וְהֵאָכִיל
אוֹתָהּ בָּהֶם.

וְכָךְ עָבְדוּ נָח וּבָנָיו כָּל הַשָּׁנָה, לְבִסּוֹף רַחֵם עֲלֵיהֶם
הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ-הוּא וְהִפְסִיק אֶת הַמַּבּוּל. אֵט אֵט יָרְדוּ
הַמַּיִם עַד שִׁיבְשָׁה הָאָדָמָה. שָׂמַח נָח שֶׁמַּעֲכָשׁוֹ יוֹכְלוּ
הַחַיּוֹת לָצֵאת וּלְמַצֵּא אֶת מְזוֹנוֹתֵיהֶן בְּעֶצְמָן, וְעוֹד יוֹתֵר
שָׂמַחוּ הַחַיּוֹת לָצֵאת וּלְמַצֵּא אֶת מְזוֹנוֹתֵיהֶן מִדֵּי ה' וְלֹא
מִדֵּי בְּנֵי אָדָם.

